

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δαυλί.

1) Τὸ ὑπόλειμμα δαυλοῦ καέντος ἐν μέρει ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐνθ' ἄν.: Πάαινε νὰ πάρης τ' ἀποδαυλιὰ ἀπὸ τὸ καμίνι Φιλότ. Δὲν εἶναι παρὰ λίγα ἀποδαυλιὰ ποῦ τὰ βαστάω μὲ τὸ στανιὸ μὴ σβήσουν καὶ ξεπαγιάσω Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. "Αψιμον 'ς σὸ στόμα σου καὶ μέγαν ἀποδαυλίν! (ἄρᾱ) Οἶν. || Ποίημ.

Μ' ἀντάν νὰ πάω ἔσ-σω μου τθαὶ νὰ 'νι 'ς τὰ καλά της τθαὶ νὰ μοῦ κοντοσωρευτῇ, νὰ μοῦ γλυκοσυντύδη, ξηγάν-νω τὸν παπᾶ Γεωρκίν τθαὶ τὴν παπαδωσύνην τθαὶ 'ποῦ 'ποζαυλίν τθαὶ σταχτὸς γινίσκουνται καμίνιν (συζυγικαὶ τρυφερότητες) Δλιπέρι. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπο-κάμι, ἀποκαούδι. β) Μεταφ. ἄνθρωπος ἄχρηστος ἥπ. 2) Πληθ. ἀποδαυλιὰ, τὸ μέρος τῆς ἐστίας, ἐνθα ἀποτίθενται τὰ καμένα ξύλα, τὸ ὅποιον δὲν θεωρεῖται τιμητικὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς ἐστίας τὸ ἀπανωδράνι, ὅπου κάθηνται οἱ γέροντες καὶ οἱ φιλοξε-νούμενοι Πόντ. (Κερασ.): Παροιμ. Ἡ καέσσα ἢ νύφε τὴν πεθερὰν 'ς σ' ἀποδαυλιὰ καθίζει (ἐπὶ κακῆς νύμφης κακο-μεταχειριζομένης τὴν πενθεράν). Συνών. ἀποδαυλιὰ.

ἀποδαυλιὰ ἢ, Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδαυλί.

Ἀποδαυλί 2, δ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. Ἀποδαυλιές καὶ ὡς τοπων. Κύθν.

ἀποδαυλιάζω Χίος ἀποδαυλιάζου Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαυλιάζω.

1) Γίνομαι ἀπόδαυλος, ἀποξηραίνομαι, ἀποσκληρύ-νομαι ἐνθ' ἄν.: Ἀν δὲ σκάψης 'ς τὸν καιρὸ τ' ἀμπέλι, ἀποδαυ-λιάζει Χίος Συνών. ἀποξυλιάζω, δαυλιάζω. 2) Μεταφ. μένω ἄναυδος, ἐνεὸς Χίος: Ἀποδαυλίσας, βρέ, καὶ δὲν μοῦ μιλάς; Ἀμαν εἶδενε τὸν χωροφύλακα, ἀποδαυλίσενε.

ἀποδαυλίζω Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαυλίζω.

1) Ἀποσύρω ἀπὸ τῆς ἐστίας τὰ ἀποδαυλιὰ Πόντ. (Κερασ.) 2) Τινάσσω, κινῶ τὸν δαυλόν, ὅπως διακρίνω τι ἐν τῷ σκότει Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἀπροσώπ. ἐκπέμπει ἀμυδρὰν τινα λάμψιν Πελοπν. (Λακων.): Εἶδα καὶ ἀποδαυλίσε.

ἀπόδαυλος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δαυλός.

1) Πολὺ ξηρὸς, κατάξηρος: Αὐτὸ τὸ πρᾶμα εἶναι ξερὸ καὶ ἀπόδαυλο. 2) Μεταφ. ἄναυδος, ἐνεὸς: Σὰν τοῦ 'πα τὸ τάδε πρᾶμα, ἠπόμεινε ξερὸς καὶ ἀπόδαυλος.

ἀπόδαυλος ὁ, Κύθν. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδαυλί καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -ος.

1) Μέγα ἀποδαυλί 1, δ ἰδ., Νάξ. (Φιλότ.) 2) Ἀπο-δαυλί 1 ἄνευ σημ. μεγεθ. Κύθν.

ἀποδαῦτος ἄντων. προσωπικὴ ἥπ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τῆς ἄντων. δαῦτος.

Χλευαστικῶς ἐπὶ προσώπου τὸ ὅποιον ἀποφεύγουμεν νὰ ὀνομάσωμεν ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀπαυτὸς 1.

ἀποδεβγατίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δεβγατίζω.

Ἐξάγω πρᾶγμα τι ἐκ τοῦ μέρους, δι' οὗ τὸ διεπέρασα, ἐπὶ νήματος, μίτων στήμονος κττ. Πβ. δεβγατίζω.

ἀπόδειγμα τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδείχνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπόδειξις: Εἶντα πρὸ καλὸν ἀπόδειγμα ἠθέλασιν οἱ κρι-τᾶδες; Συνών. ἀπόδειξις.

ἀποδείλι τό, ἥπ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δείλι.

Ὁ κατὰ τὸ δειλινόν, τὴν δειλὴν χρόνος ἐνθ' ἄν.: Τώρα 'ς τ' ἀποδείλι ἔφαγα ἥπ. Συνών. ἀποδείλινο 1, δειλινό. Πβ. ἀπόγεμα.

ἀποδειλινιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδείλινο.

Τρώγω κατὰ τὸ δειλινόν: Ἡρθε ν' ἀποδειλινιάσωμε. Συνών. δειλινιάζω. Πβ. ἀπογεματίζω (II).

ἀποδείλινο τό, Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δειλινό.

1) Ἀποδείλι, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ περὶ τὴν δειλὴν γεῦμα Πελοπν. (Λακων.)

ἀπόδειξι ἢ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδειξις.

1) Τὸ δι' οὗ ἀποδεικνύει τίς τι, τεκμήριον λόγ. σύνηθ.: Ἀπόδειξις ὅτι δὲ λέω ψέματα. 2) Χρεωστικὴ ἀπόδειξις λόγ. σύνηθ.: Φέρ' τὴν ἀπόδειξι νὰ σὲ πληρώσω.

ἀπόδειπνα ἐπίρρ. Ἄνδρ. ἥπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ.

Κύθν. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. κ.ά. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,50 —Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δειπνο.

Κατὰ τὸν μετὰ τὸ δεῖπνον χρόνον, μετὰ τὸ ἐσπερινὸν φαγητὸν ἐνθ' ἄν.: Ἀπόδειπνα νὰ ἔρθης Λακων. Ἐλᾶτε ἀπόδειπνα νὰ καθίσουμε Ἄνδρ. Θά 'ρθω ἀπόδειπνα Θράκ. Ἀπόδειπνα τρανίξι γὰρ τοῦ σπίτ' Θεσσ. || Ποίημ.

Τὸ μεσονύχτι μοναχὰ πῆραν καιρὸ γὰρ δεῖπνο

καὶ ἀπόδειπνα 'ς τ' ἀχύρινο, 'ς τὸ τουρλωτὸ καλύβι,

τετραδιπλῶσαν τὴ φωτιά μ' ἀσφάκες, μὲ παλιούρι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόδειπνο τό, σύνηθ. ἀπόδειπνε Τσακων. ἀπό-

δειπνον σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. 'πόδειπνο Ἀθ. ἀπόδειπνος ὁ, Καππ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. —(Νουμᾶς 16(1919)353) ἀποδείπνι ἥπ. Κρήτ. ἀπουδείπν' ἥπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόδειπνον.

1) Ὡς ἐκκλησιαστικὸς ὄρ. ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον ἢ πρὸ τοῦ ὕπνου ἀναγινωσκομένη προσευχή, ἀπόδειπνον (μέγα καὶ μικρὸν) σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Τσακων.: Δια-βάζει τὸ ἀπόδειπνο. Θὰ πά' ν' ἀκούσωμε τὸ ἀπόδειπνο σύνηθ. Μετὰ τὸ δεῖπνο εἶχε τὴ συνήθεια νὰ διαβάζῃ τὸν ἀπόδειπνο (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) 2) Ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον χρόνος Ἀθ. ἥπ. Κρήτ.: Θὰ 'ρθω 'ς τὸ σπίτι σας τ' ἀποδείπνι ἥπ. Τ' ἀποδείπνι θενά 'ρθω ν' ἀποσπερίσωμε Κρήτ. β) Ἐσπερὶς μετὰ τὸ δεῖπνον Κρήτ.: Ἐκάμαμεν ἀποδείπνι. γ) Ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου Μακεδ.: Λάλ'σαν τ' ἀπουδείπν' οἱ πιτ'νοί. 3) Τὸ ἐσπερινὸν φαγητόν, τὸ δεῖπνον Κέρκ. (Ἀργυράδ.): Ἄσμ.

Ἀρρέβαρε τὸ γέμα μου κ' ἦρθε τὸ δειλινό μου

καὶ ἄ μοῦ μείνη τίποτα, νὰ 'ναι τ' ἀπόδειπνό μου.

Συνών. δειπνο.

ἀποδειπνῶ Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. Σίφν. κ.ά. 'ποδει-πνίζω Κρήτ. (Σητ.)

Τὸ μεταγν. ἀποδειπνῶ.

Τελειώνω τὸ δεῖπνόν μου ἐνθ' ἄν. κ.ά.: Ὁ,τι ἀπο-δειπνήσαμε, ἦρθε ὁ πατέρας Ἄνδρ. Ἀκόμη 'εν ἠποδείπνησε Σίφν. Μὸς θὰ 'ποδειπνήσετε, νὰ 'ρθῇτε ἀελόγο νὰ σᾶσε πῶ Σητ. || Παροιμ. Ἐγὼ γὰρ δὸν π' ἀνημένει σκουτελλικὸ ἀπὸ τὴ γειτονιά καὶ δεῖπνο ἀπὸ τὴ ροῦγα. Οὔλοι δειπνοῦν καὶ ἀπο-δειπνοῦν κ' ἐκεῖνος ἀνημένει (ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ φυγοπνίου. Ἐγὼ γὰρ = ἀλλοίμονον) Κρήτ.

